

TEMNÁ VOJENSKÁ ROMANTIKA

Tam, kde nie je nádej, majú už len jeden druhého.

MOTÝL

ZABUDNI NA MŇA

K. M. MORONOVA

ZABUDNI
NA MŇA

ZABUDNI NA MŇA

K. M. MORONOVA

Preklad: Marta Maňáková

VYDAVATELSTVO MOTÝL

LEAVE ME BEHIND

Copyright © 2024. K. M. Moronova LLC.

All rights reserved.

Cover illustration © K. M. Moronova LLC

Translation © Marta Maňáková, 2025

Design: Zuzana Ondrovičová

Napísala: K. M. Moronova

Preložila: Marta Maňáková, 2025

Zodpovedný redaktor: Albert Lučanský

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovensko, BN: 148968/01

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-421-4

**PRE TÝCH, KTORÍ TÚŽIA
PO DRSNOM PRÍBEHU O LÁSKE**

ZOZNAM SKLADIEB

Jerk – Oliver Tree
Light Em up – Fall Out Boy
Can't Hold Us – Macklemore & Ryan Lewis
Waste – kxllswxtch
Enemy – Tommee Profitt
Ava – Famy
Brother – Kodaline
Hate Myself – NF
Fill the Void – The Weeknd, Lily Rose Depp & Ramsey
Tourniquet – Zach Bryan
Older – Isabel LaRosa
Pretty toxic revolver – MGK
I hate u, I love u – Gnash
Black Dahlia – Hollywood Undead
Bloody Valentine – MGK
I think I'm OKAY – MGK
To die for – sam smith
I am the Antichrist to you – Kishi Bashi
Animals – Maroon 5

UPOZORNENIE NA OBSAH

Obsah tejto knihy môže na niektoré čitateľky a niektorých čitateľov pôsobiť ako spúšťač a rozrušiť ich. Ide o temný romantický príbeh z armádneho prostredia, ktorý sa odohráva v prostredí fiktívnych „temných síl“. Niektoré opísané zbrane a misie sú značne nerealistické, rovnako ako niektoré miesta a lokácie.

Ak ste mimoriadne citlivá či citlivý, prípadne sa vás dotýkajú nižšie uvedené témy, prosím, nečítajte túto knihu.

V knihe sa objaví: fyzické násilie, explicitné sexuálne scény, vyžívanie sa v bolesti, BDSM praktika bloodplay, morbidny humor, explicitne opisované zranenia, smrť, explicitný jazyk, extrémna šikana, obťažovanie, sexuálne napadnutie, nekonsenzuálny sex, sex pod vplyvom, sexistické správanie, vojnová trauma, aspekty vojny, posttraumatická stresová porucha, zmienky o znásilnení, lúpežnom prepadnutí, vražde.

Patagónia

– pred dvoma rokmi

BONES

Abrahmovi rozostreje zrak tmavá krv, ktorá mu steká do očí. Rukávom mu stieram z líc červené pramienky, ale z rany na boku hlavy sa neúprosne rinú ďalšie a ďalšie. Hnedé vlasy s plavými prameňmi sa sfarbili do bordova a sú posiate volaním smrti. Na pokožku sa mu lepí špina a štrk. Zachvacuje ma panika a len čírou silou vôle sa nútim zachovať pokojný výraz bez emócií.

„B-Bones.“

Oťažieva mi hrud', keď počujem jeho slabnúce kňučanie a vzdychy, keď vidím, ako sa mu chvejú prsty natiahnutej ruky. Čierne rukavice mi nasiakli jeho krvou. Zaborím si zuby do spodnej pery, aby som potlačil agóniu, ktorá sa mi derie z hrdla.

„Som tu, Abrahm.“ Zatvorím oči, aby som odohnal zúfalstvo.

„Ja...“ rozkašle sa a postrieka mi masku krvou. Ani nežmurknem. „Bojím sa.“ Červená tekutina zmenila jeho zelené oči na mútne žlté. Čím bližšie sa k nemu prikráda smrť, tým sú

bledšie. Rozochvene si stiahnem rukavice a priložím mu chladnú dlaň na líce.

Došla ka. Nemali sme tu vôbec byť, nie takto. S jednotkou Riöt sme sa mali stretnúť na kontrolnom stanovišti. Kde, dopekla, trčí? Prikrčím sa, keď guľky zabubnujú o suchú zem a okolo nás sa vznesie prach.

V Abrahmovej hrudi zíva diera tesne vedľa srdca a rýchlo z neho uniká telesné teplo. *Dopekla.* Zdvihnem hlavu a cez dym sa usilujem rozoznať zvyšok našej jednotky. Na čistine ležia len tri nehybné telá nepriateľov. Zabil som ich nemilosrdne a kruto, ako ma to naučili. No neboli to oni, kto zastrelil môjho podriadeného. Oni nie sú zodpovední za to, že jeho život visí na vlásku. Guľka prešla rovno cez vestu. Muselo ísť o vyšší kaliber.

Zatnem päste. Prečo sa nedržal v úzadí, ako som mu prikázal? *Doriti.*

Zvyšok mojej jednotky opäťuje paľbu a zabezpečí priestor, ale už bude neskoro. Bol som svedkom smrti mnohých mužov. Viem, kedy je škoda priveľká. Abrahm to neprežije a ja zisťujem, že nie som schopný ho opustiť. Musím postupovať podľa protokolov, misia sa ešte nekončí, ale zdá sa, že už mi na tom nezáleží tak ako kedysi. Nie teraz, keď zomiera. Zatvorím viečka a chvejúcimi rukami si pomaly zložím masku.

Tvár, ktorú nemá nikto poznať. *Chcem, aby ju poznal on.*

Otvorím oči a pozriem naňho.

Abrahm vyvalí oči a znepokojene mierne zvráští obočie. „Bones, nemal by si...“ Pokúsi sa natiahnuť ruku, aby mi zakryl tvár, ale už ju ani nedokáže zdvihnúť. Zovriem mu ju v dlani.

„Bradshaw.“

Pomaly a unavene zatvorí oči, ale na popraskaných perách sa mu rozleje malý úškrn.

„Volám sa Bradshaw,“ zašepkám. Viem, že ma počuje.

Abrahm posledný raz vydýchne a znie to, akoby sa mu uľavilo. Vôbec to nepripomína posledný zvuk, ktorý by mal v živote vydať.

Stále na mňa upiera pohľad. Síce je zastretý, ale vidí až na dno mojej duše.

Svetlo sa vytratilo.

A v mojom srdci sa zrodila pomsta.

1. kapitola

NELL

Pridelili ma do skupiny diablov. Nie, nie doslova. Len do skupiny mužov, ktorí k nim majú blízko.

Celú jednotku Riöt zabili pred dvoma rokmi počas misie Level Red v Patagónii. Všetkých okrem mňa. A čo som dostala za odmenu, že som prežila, okrem poriadnej dávky traumy? Prevelenie do najhoršej možnej jednotky: Malum.

Spomedzi pier sa mi vyderie dlhý vzdych a už po stý raz skontrolujem čas na hodinkách. Netrpezlivo klopám nohou, kým si celý rad pasažierov predou mnou vytiahne z priestorov nad hlavami batožinu a ja konečne budem môcť vystúpiť z lietadla a ponáhľať sa do ďalšieho terminálu.

Keď uháňam po letiskovej hale, aby som stihla nadväzujúci let, zúfalo sa usilujem presvedčiť seba samu, že rešpekt v novej jednotke si vyslúžim len krvou a potom. *Dúfajme, že nebudú takí bezohľadní ako jednotka Riöt v začiatkoch, keď som k nim nastúpila.*

Keď nasadnem do ďalšieho lietadla, na mieste pri okne v mojom rade už niekto sedí. Vytiahnem lístok a znova skontrolujem

svoje miesto. *Ten hajzel mi obsadil miesto.* Podráždene vydýchnem. V rade sú tri sedadlá a na krajných miestach sedia dvaja muži, takže mne zostáva sedadlo v strede. Muž v uličke má na hlave kapucňu a nevidno mu do tváre.

Aj ten druhý je celý v čiernom a má na hlave kapucňu, ale hľadá von oknom. Zdá sa, že ho nezaujíma, čo sa deje okolo neho. Naštvané tam stojím a čakám, ale zdá sa, že ľudia za mnou strácajú trpezlivosť, a tak sa napokon uspokojím s miestom v strede. *Bože, nenávidím lietanie.* Všetci sú naštvaní, unavení a nehorázne drzí.

Chlap v uličke sa neobťažuje uhnúť sa ani zdvihnúť hlavu, a tak prehltne nadávku, ktorá sa mi derie na jazyk, a pokúsím sa prevliecť sa okolo neho. Keď sa stehnami obtriem o jeho kolenná, hneď oľutujem, že som si dnes ráno obliekla tenké čierne legíny. Mala som si vziať tepláky.

Ako sa snažím preklúčkovať medzi jeho chodidlami, jednou nohou oňho zakopnem a spadnem dopredu. Môj rucksak spadne chlapíkovi pri okne do lona a ten druhý v uličke ma jednou silnou rukou s rozťahnutými prstami zachytí v strede môjho brucha a druhú ruku mi zovrie okolo vnútorného stehna.

Inštinktívne sa vytrhnem z jeho zovretia a prebodnem ho vražedným pohľadom. Ten však nemá dlhé trvanie, pretože keď zdvihne zrak, všimnem si, aký je pekný. Z jeho svetlomodrých očí vyžaruje niečo mrazivé. Ani ostrá čeľusť a prázdny výraz nedodávajú jeho výzoru nijakú vrelosť. Pod ľavým okom sa tiahne tenká trojcentimetrová jazva, ktorá mu dodáva unavený výraz. Ďalšia jazva mu pretína koreň nosa a dve malé si všimnem aj na pravej strane spodnej pery. Vyzerajú takmer ako piercing. Lícne jamky mu lemujú svaly, ktoré zvýrazňujú pekný tvar jeho lebky. Ide zďaleka o najkrajšieho muža, akého som v živote videla.

Vzápätí sa spamätám, keď si uvedomím, že civilistom sa nepáčia moje naučené profilovacie reakcie.

Zhlboka sa nadýchnem a pomaly vydýchnem.

„Vďaka,“ poviem najnenútenejším tónom, aký zo seba vydolujem, a sadnem si do stredu. Neodpovie a znova si oprie hlavu o operadlo sedadla. Nenápadne sa naňho pozriem a všimnem si, že spod kapucne mu vytrčajú slúchadlá na tlmenie hluku. Vzápätí našu malú interakciu vypustím z hlavy. Už chcem mať tento posledný let konečne za sebou, aby som sa mohla vyspať predtým, ako sa zajtra začne nočná mora. Chlapík pri okne sa na mňa krátko usmeje a podá mi ruksak. „Pardon,“ zamrmlam a ani sa neobťažujem zdvihnúť pohľad vyššie než k jeho perám.

Vytiahnem si vlastné slúchadlá na tlmenie hluku, zasuniem ruksak pod sedadlo a pohodlne sa uvelebím. Nuž, asi tak pohodlne, ako sa len v lietadle dá. Neznášam lietanie. Vždy to tak bolo a nič sa na tom nezmení. Vždy, keď nastúpim do lietadla, v žilách mi začne pulzovať úzkosť, ale nakoniec som sa naučila odosobniť sa od strachu z lietania.

Čaká ma šesťhodinový let do Kalifornie. Onedlho zaspím. Zo spánku sa strhnem na turbulencie.

Okamžite som bdelá a sústredená, kým si uvedomím, že nesedím vo vrtuľníku. Mojm spúšťačom sú akékoľvek turbulencie. Nikdy nezaspím hlbokým spánkom. Prudko zdvihnem hlavu a naliehavo sa poobzerám okolo seba. Zložím si slúchadlá, zavesím si ich na krk a párkrát zažmurkám, aby som zahнала ospalosť. Zbadám, že všetci buď mlčky čítajú, sledujú film alebo spia.

S úľavou sa obrátim na pasažiera pri okne vedľa seba. Hľadí na mňa so zvedavým výrazom v tvári. Zahľadím sa naňho pozornejšie a vyvalím oči. V kabíne vládne prítmie, ale aj keby

bola tma ako v rohu, všimla by som si, že je pekný a, *počkať...* Prisahala by som, že predtým, ako som zaspala, sedel v uličke. Spod okraja tmavosivej kapucne mu vykúkajú čierne vlasy, ktoré ladia s jeho tmavým obočím. Má tmavšie oči, je to akýsi teplejší modrý odtieň než pred chvíľou.

No pod ľavým okom nemá jazvu, ani na nose, dokonca ani na spodnej pere.

„Prepáčte, nesedeli ste predtým v uličke?“ spýtam sa váhavo. Nepôsobí ako stelesnenie láskavosti, a tak som prekvapená, keď ma prestane analyzovať pohľadom a mierne sa uškrnie.

„Nie. To je moje dvojča,“ ozve sa konverzačným tónom. Má chrapľavý a príjemný hlas. Neveľmi vysoký, ale ani príliš hlboký, jednoducho dokonale stredný tón.

Som ohrozená jeho šarmom a chvíľu mi trvá, kým sa spamätám. „Aha.“ Pomykám obočím. Zdá sa, že ho to pobavilo. *Dvojčky?* Pohľadom sklzne k mojim perám a potom sa mi zas pozrie do očí. Pracuje ako model? Rozhodne by mohol. Cítim nutkanie pýtať sa ho otázky, ktoré zvyčajne nekladím. V jeho šibalskom úškrne sa ukrýva niečo ústretové, čo ma provokuje. *Pripomína mi seržanta Jenkinsa.* Rýchlo tú myšlienku zaženiem – spomienka na Jenkinsa stále hlboko bolí.

„Uhm, len nie je taký zhovorčivý ako ja,“ žmurkne. „Tie turbulencie vás vydesili, však? Zaspali ste ako drevo s hlavou na mojom pleci.“ Zachechce sa a mojej ubolenej duši sa trochu uľaví.

Počkať, čo som?

Cítim, ako sa červenám a vzápätí sa od neho odtiahnem najďalej, ako mi sedadlo dovoľuje. Odrazu sa mi zdá, že som pri ňom príliš blízko a cítim sa trápne. No niet úniku, doslova sa dotýkame stehnami.

Cítim sa ponížene. „Veľmi ma to mrzí.“

Uvoľnene sa zasmieja a pokrčí plecami. „To je v poriadku. Len som to nečakal. Musíte byť unavená z cestovania. Kde je vaša konečná?“ Rozbúcha sa mi srdce, keď sa na mňa usmeje tým chlapčenským úsmevom. Má dlhé a husté mihalnice, čo dodáva jeho oceánovomodrým očiam ešte väčšiu neodolateľnosť. Zdá sa, že ešte neoslávil tridsiatku.

„Nemyslím si, že v lietadle sa dá hovoriť o *konečnej*.“ Opätujem flirt odkazom na film a krátko sa zasmiejem. „Coronado, Kalifornia. A vy?“

Posunie sa na sedadle, aby sa mohol ku mne otočiť väčšou časťou tela a pri mojich slovách sa pokútne uskrnie.

„V podstate tamtiež. Často pracovne cestujem, tak som zvyknutý na dlhé lety.“

Prikývnem, ale rozhodnem sa, že nepriznám, že som na tom rovnako.

Moje mlčanie pochopí ako nezáujem o odpoveď, a tak len zamrmle: „Eren.“

„Hm?“ Znova sa mu pozriem do tváre a jemne sa usmejem.

„Volám sa Eren.“

„Aha. Rada vás spoznávam, Eren. Ja som Nellie.“ Použijem krycie meno namiesto svojho skutočného. Rozpačito mu podám ruku. Stále si ľudia podávajú ruky? Som zvyknutá salutovať. Na civilnej strane sveta mi všetko pripadá neskutočné.

Niežeby som mala vôbec čas spoznať civilnú stranu spoločnosti. Keď som ako pätnásťročná osirela, ukázala som svetu svoju pravú tvár. Vtedy som prvýkrát spoznala, čo znamená podzemná vojenská frakcia. Odvtedy uplynulo desať rokov.

Tak sa človek dostane do spoločnosti elitných strojov na zabíjanie. Temné sily prijímajú ľudí, ako som ja, ktorí sa dopustili nevýslovných vecí. No namiesto toho, aby nás uväznili, využijú

nás. Oficiálne neexistujeme. Ľudia, ktorých sme poznali, na nás už dávno zabudli.

Som len zbraň. Besná suka, ktorá uteká pred nevyhnutným smrtiacim zásahom.

Azda ide o najtemnejšie vládne tajomstvo, odvrátenú stranu špeciálnych jednotiek, ktorá vykonáva všetku špinavú prácu, ktorou si oni nechcú pošpiniť ruky. Antiteroristické akcie, zásahy za hranicami nášho štátu, prepady čiernych trhov so zbraňami. Posielajú nás, aby sme tomu všetkému zabránili a v smotane si neomočíme ani len špičku jazyka.

V podstate, keď to tak zhrnieme, sme samovražedné jednotky. Generáli sa len potrebujú ubezpečiť, že splníme misiu. Inak sme im celkom ukradnutí.

Eren ma chytí za ruku a jemne ňou potrasie. „Podobne,“ povie.

Opre si hlavu o operadlo sedadla a zahľadí sa na mňa. Má neodbytné prenikavý pohľad, ktorý ma vyzýva, aby som uhla očami. Som typ človeka, ktorý neudrží očný kontakt dlhšie než desať sekúnd, ale v jeho prípade necítim nutkanie odvrátiť zrak. Niečo v mojich očiach hľadá, pozorne ma študuje.

„Pekné tetovanie na krku,“ usmeje sa napokon.

Rukou si siahnem na krk. „Ďakujem, bolelo to ako sviňa.“

„O tom nepochybujem, ale vyzerá skvele. Čaká na vás v Kalifornii niekto?“ opýta sa smelo.

Pokrútim hlavou. Som si istá, že si všimol, ako som sa zapýrila. „Nie, iba práca. Nikto špeciálny ma tam nečaká.“

Ani nikde inde.

Eren nadvihne jedno obočie a nakloní hlavu nabok. „Ste príliš pekná na to, aby ste nemali nikoho špeciálneho.“ Odrazu mi dieťa, ktoré sedí za mnou, kopne do sedačky a ja pri jeho slovách zažmurkám ako hlúpa.

On si myslí, že som pekná? Odkedy som v armáde, počúvam na svoju adresu len: „Pekná riť“, „Dal by som si povedať“, „Tak by som si ťa chytil za tie tvoje dlhé čierne vlasy...“ a ešte „Máš pery ako stvorené na fajčenie vtákov“. Potom tam bol ešte Jenkins, a hoci mi nikdy nepovedal, že som krásna, rozhodne mi to jasne naznačoval kradmými pohľadmi a opojnými bozkami.

No keď si teraz spomeniem na seržanta Jenkinsa, pamätám si len krv, od ktorej bol celý zamazaný v ten posledný večer. Po tom, ako som ho videla v Patagónii, je ťažké znova si predstaviť tie krásne plavé vlasy a zriedkavý úsmev, ktorý si šetril len pre mňa.

Žmurknutím odožením plamene, ktoré obľizujú moje spomienky.

„A čo vy?“ opýtam sa. Som si istá, že Eren má rodinu, alebo aspoň ženu. Keď mi to napadne, mimovoľne blysnem pohľadom na jeho ruku. *Nijaký prsteň.*

„Kdeže. Nie som na vzťahy.“

To ma zaujme. Žeby aj on bol v armáde? Musel si všimnúť môj zvedavý pohľad. Usmeje sa.

„Som v armáde,“ prizná. Predpokladám, že sa v tom ďalej nechce vrátať, a tak naňho nenalieham. Nespomeniem mu, že aj ja som trénovaná vrahyňa. Nemala by som hovoriť o jednotke, do ktorej sa plánujem pridať, a tak o nej pomlčím. No už len pomyslenie na ňu mi pripomenie peklo, do ktorého mierim. *Jednotka Malum.* Tím temných síl, ktorý posielajú tam, kam nemôžu vyslať nijakú inú samovražednú jednotku. Malum, ktorí podrazili Riöt, keď sa na nich vykašľali na kontrolnom bode predtým, ako sa tam v Patagónii všetko posralo.

„Ďakujem za vaše služby, pane,“ poviem úlisne a v očiach sa mu zablyсне náznak záujmu, ktorý mu na perách vyčarí úsmev. Hádam naňho nenarazím na základni, pomyslím si. Vážne o tom pochybujem. Za normálnych okolností by som totiž

neflirtovala s kolegom, pretože sa to vždy skončí zle, ale chlapi, s ktorými bežne pracujem, naozaj nemôžu slúžiť ako vzory. Sú skazení a zabíjajú ľudí, rovnako ako ja.

Myslím si, že on je v pohode. Navyše, nehrozí, že by bol súčasťou temných síl. Nemá v sebe tú tvrdosť.

Eren sa na tom zasmieja a potrasie hlavou. „Som len nižší dôstojník. Aha, Bradshaw sa nám zobudil,“ zamrmle a pozrie sa ponad moje plece. Nasledujem jeho pohľad, aby som uvidela muža po svojom druhom boku, druhé stehno, ktoré sa ku mne pritláča. Upriem pohľad do ľadovomodrých očí a na hrozi-vú jazvu pod ľavým okom. Len tesne minula jeho viečko, ale on sa netvári, že by ho to trápilo. *Musí mať šťastie, že sa tak tesne vyhol čepeli.*

Jenkins toľko šťastia nemal. Pri spomienke na krv, ktorá sa mu valila z hrude, sa strasiem. Zatnem päste na stehnách a pokúsím sa žmurkaním zahnať posledné spomienky naňho. Mala by som si ho zapamätať ako vojaka, akým bol, nie to, čo z neho zostalo, keď som ho opustila na bojisku. Povedal mi, aby som ho tam nechala a išla preč. Poslúchla som jeho posledný rozkaz.

Najviac zo všetkého ma prenasleduje spomienka na to, ako sa mu v očiach zračilo uvedomenie, že ho tam naozaj nechávam, ako mi prikázal. Akceptoval to so škripaním zubov. Potom sa usmial.

Bolesť nikdy nepominie, čoraz viac sa zväčšuje.

Prinútim sa povoliť zaťaté päste.

Bradshaw na mňa pokojne hľadí s nemenným chladným výrazom na tvári. Nezaujem, ktorý z toho chlapa vyžaruje, je neuveriteľný. Nepochybne sú dvojčky, ale teraz, keď som si ich oboch mohla obzrieť zblízka, vidím, že každý z nich má trochu iný odtieň modrých očí a povahovo zrejme nemôžu byť odlišnejší. Ako oheň a ľad.

„Nellie,“ natiahnem k nemu ruku rovnako, ako som sa pozdravila s Erenom, ale Bradshaw na mňa upiera rovnako bezvýrazný pohľad ako predtým. Nevyzerá, že by mal nutkanie potriať si so mnou rukou. *Kriste, čo je tomuto chlapovi?*

Eren do mňa drgne plec. „Rovnako idiotsky sa správa ku každému, neberte si to osobne.“ Bradshaw sa neobťažuje odpovedať ani sa uraziť. Jednoducho si znova vloží do uší slúchadlá a zatvorí oči. Dlhé mihalnice dodávajú jeho bledej pleti ešte väčšiu krásu. Zazerám naňho o sekundu dlhšie, než by som mala. Obdivujem jeho éterický zjav a napokon sa znova obrátim na Erena. Uškrnie sa. „Nechceli by ste si dnes večer dať s nami pár drinkov? Alebo máte iný program?“

Pozýva ma na rande? V hrudi pocítim záchvev nervozity. V podstate existuje len jeden človek, na ktorého do zajtra nechcem naraziť. Volajú ho Bones. Hovorí sa o ňom ako o najkruťejšom človeku v temných silách. Údajne rád láme hrudné koše a doslova ľuďom vytrháva srdcia z tiel. Niekedy aj kosti. Zrejme preto to znepokojujúce meno.

Nanešťastie má byť mojím partnerom v jednotke Malum a ja si nie som istá, ako to prežijem.

No Eren to nemôže byť. Som si tým istá. A pokiaľ sa mám nasledujúci mesiac cítiť pod psa, prečo si neužiť trocha zábavy?

Opätujem mu úsmev.

„Jasné. Len nemôžem ponocovať. Zajtra musím skoro ráno do práce,“ poviem najnenútenejším tónom, aký zvládnem. V žilách sa mi rozprúdi adrenalín pri pomyslení, že si vyrazím počas poslednej voľnej noci. Dúfam, že sa mi Erena podarí zbaliť.

Roztiahne pery do zvodného úškrnu: „Ani by mi nenapadlo nechávať niečo také rozkošné ponocovať.“